

REFERATEN.

Onderzoek naar de bijkomstige voedingsstof A. — Wederom een mededeeling uit het laboratorium te Cambridge (Engeland) omtrent een scheikundige reactie op de stof A (*The Biochemical Journal*, dl. 20, 1926, bldz. 869). Van hoeveel waarde een dergelijke reactie, als zij betrouwbaar zou zijn, is, behoeft niet nader te worden uiteengezet, als men bedenkt, hoe tijdrovend en kostbaar het onderzoek met behulp van jonge groeiende dieren is. S. G. WILLIMOTT en TH. MOORE gebruiken de reactie van FEARON met pyrogallol. Het bleek hun, dat resorcine beter is en na onderzoek komen zij tot de volgende uitvoering. In een droge reageerbuis enkele druppels van de te onderzoeken olie of van het vet. Daarbij resorcine in een hoeveelheid van 0.5 pCt. van het gebruikte vet. De resorcine wordt in etherische oplossing toegevoegd. Dan komen er nog bij 5 cM³ 10 pCt.'s trichloorazijnzuur in toluol en ten slotte, om de kleuring snel tot stand te doen komen, 0.5 cM³ verzadigde oplossing van benzoylperoxyde in toluol. De kleursterkte wordt na 2 uur bekeken en als men wil, met een standaardkleur vergeleken. Volgens schrijvers is de reactie waarschijnlijk wel specifiek voor de stof A. Zij wordt verkregen met levertraan, boter, eierdooier en vet, niet echter met olijfolie, lijnzaadolie, palmolie, noch met osteline, dat dus geen A zou bevatten, maar dat rijk is aan de antirachitische stof D. Een monster levertraan van New-Foundland gaf ongeveer veertig maal sterkere kleuring dan boter. Het is zeker zeer de moeite waard, de waarde der reactie nader te toetsen; de uitvoering ligt in ieder's bereik.

RINGER.

Gezwellen bij dieren door inspuiting van lympe uit kankers van den mensch. — Men neemt vrij algemeen aan, dat een gezwel van een bepaalde diersoort slechts op dezelfde diersoort kan worden overgebracht. Enkele mededeelingen over gelukte entingen bij een andere diersoort zijn wel te vinden, maar hebben weinig geloof gevonden.

BLUMENTHAL (*D. med. Wochenschr.* Jaarg. 52, bldz. 1283, 1926) heeft uit kankers bij den mensch bacteriën gekweekt en door deze bij ratten in te spuiten overentbare gezwellen verkregen. Slechts de histologische bouw daarvan was soms wat vreemd. Zijn bacteriestammen hebben haar gezwelverwekkende eigenschappen niet geregeld behouden en BLUMENTHAL is geneigd ze slechts te beschouwen als de dragers van het gezwelverwekkende agens en niet als het agens zelve.

Hij deelt nu mede met 8 dagen oude culturen in geparaffineerden glucosekalibouillon, van pleuritisch exsudaat van een patiënte met borstklierkanker overentbare gezwellen verkregen te hebben bij ratten. Het gezwel geleek op sarcoom. Verder krijgt hij rattegezwellen door kankerlymphe uit een gezwollen arm bij borstklierkanker in te spuiten tezamen met infusoriënaarde en met lymphklierextract van een zijner gezwelratten. Dit laatste alleen gaf geen gezwel. Ten slotte kreeg hij ook rattegezwellen door inspuiting bij

ratten van oedeemvocht van kankerlijders alleen. BLUMENTHAL meent, dat in de lymfhe van kankerpatiënten iets aanwezig is, dat niet aan de gezwelcellen gebonden is en bij een andere diersoort gezwollen kan te voorschijn roepen. Uitgebreide, vaak vage beschouwingen over deze processen in verband met het werk en de theorieën van anderen besluiten het artikel.

C. BONNE.

Enterostomie en enterocolostomie bij de acute peritonitis tengevolge van appendicitis. — In *Surgery, Gyn, Obst.* 1926, Vol. XLIII, No. 1, wijst J. W. LONG op de buitengewoon groote waarde van een dergelijken ingreep in deze gevallen. In de gevallen, waarbij een in het kleine bekken hangende gangreneuse appendix hier een plaatselijke peritonitis veroorzaakt, ontstaat een paralytische ileus meestal door verlamming van het laatste stuk van het ileum en van het bekkengedeelte van het sigmoïed. De gevolgen van een dergelijke aandoening zijn dan: een toenemende vergiftiging van het organisme, een acute nephritis (meestal zeer vroeg ontstaand, een aanwijzing tot dadelijk opereeren), acute maagverwijding en myocarditis.

Indien bij de operatie reeds een dergelijke ileus gevonden wordt, dient zeer zeker een enterostomie te worden verricht, doch deze geeft slechts afvloed uit de dunne darmen en voorziet niet in de stagnatie in het colon als gevolg van de paralytische afsluiting in het sigmoïed. In *The British J. of Surgery*, 1925, Jan. heeft H. SAMPSON HANDLEY een operatiemethode voor dergelijke gevallen beschreven, waarbij de dunne darm boven het verlamde stuk zij aan zij ingeplant wordt in het colon transversum en tevens een draineerbuis in het coecum gebracht wordt, op welke wijze door middel van deze buis de afvloed uit dunnen, zoowel als dikken darm verzekerd wordt. De 5 zieken, die HANDLEY op deze wijze opereerde, genazen allen. Tevens kunnen door de buis in het coecum glucose-oplossingen e.d. gebracht worden ter vervanging van de natuurlijke voeding. Ook LONG opereerde twee dergelijke patiënten op deze wijze, beide met gunstig gevolg.

TH. SCHEFFELAAR KLOTS;

Vergiftigheid van lagere aliphatische alcoholen. — E. ROST en A. BRAUN hebben (*Arbeiten aus dem Reichsgesundheitsamte*, Band 57) de bijzondere vergiftigheid van methylalcohol nog eens uitvoerig aan zeer verschillende diersoorten onderzocht, en bevestigd, dat, hoewel in het algemeen de vergiftigheid van alcoholen toeneemt met de grootte van het molecule, methylalcohol hierop ten deele een uitzondering maakt. Waarschijnlijk staat dit in verband met zijn moeilijke verbrandbaarheid in het lichaam, waarbij mierenzuur gevormd wordt. Het blijkt, dat deze buiten de gewone reeks vallende vergiftigheid het duidelijkste is, met name na herhaalde toediening, bij dieren met flink ontwikkelde groote hersenen (honden en katten, en vooral menschen). Daarbij bestaan echter sterke individueele verschillen. Het gevaar schuilt vooral in de bijzondere gevoeligheid van de nerveuse apparaten van het oog.